

uložené mu § 1 zákona ze dne 16. prosince 1930 č. 4 sb. z. a n. Z tohoto přednesu jest patrné, že žalobce směřuje skutkovou podstatu podle § 2 a podle § 3 řečeného zákona. Než tvrzení žalobce o zaměstnání jeho nemanželského otce u žalovaných jest tvrzením o služebním námezdním poměru k žalovaným. Námezdní poměr však vylučuje nárok podle § 3 zákona, poněvadž plnění zaměstnavatelovo z námezdního poměru není podporováním, které se k nároku podle uvedeného paragrafu vyhledává. Proto se zřetelem na tento přednes žalobců právem odvolací soud má žalobní nárok i za nárok podle § 2 vyživovacího zákona, zvláště, když žalovaní sami přednesli, že spolužalovaná a nikoli žalovaný, by svému synu zjednala zaměstnání a umožnila mu vydělati si aspoň potřebnou výživu, zařídila si nákladní autodopravu, v níž její syn jest zaměstnán, a bylo prý výslovně ujednáno, že bude dostávatí odměnu — zřejmě míněna jest odměna peněžitá — až z podniku bude zisk. I podle tohoto vylíčení jde o služební poměr mezi žalovanou a synem žalovaných Josefem, poskytování výživy a zaopatření děje se tedy nikoli z povinnosti rodičů podle § 139 obč. zák., nýbrž z důvodu služebního poměru. Spadá tedy poměr ten pod ustanovení § 2 zákona vyživovacího a o tom žalovaném, u kterého jest jejich syn Josef ve službách, platí nevyvratitelná zákonná domněnka tohoto paragrafu, že byla smluvěna mzda neb odměna podle předběžného jeho vzdělání a schopností. Předpokladem nároku podle § 2 jest ovšem i porušování povinnosti k výdělečné činnosti uvedené v § 1 zákona vyživovacího, než porušení této povinnosti jest shledávati i v tom, přijme-li někdo zaměstnání pod obvyklou mírou odměny za takových podmínek, které zabezpečují jeho vlastní výživu, za kterých mu nezbude na plnění vyživovací povinnosti. Použití ustanovení § 2 vyživovacího zákona na souzený případ není tedy vyloučeno a s jeho hlediska jeví se doplnění, které vyžaduje odvolací soud, k rozhodnutí potřebným. K tomu jest podotknouti, že žaloba o nárok podle § 2 citovaného zákona jest žalobou podle § 308 ex. ř. a předpokládá exekuční příkázání (čís. 12.356 sb. n. s.) a bude tedy soudu přihlédnouti a zjistiti, zdali i tato podmínka jest splněna.

Čís. 13181.

Německá evangelická farní obec (její představenstvo) může se o soudní exekuci k vydobytí příspěvků ucházeti jen prostřednictvím politického úřadu, nikoliv bezprostředně sama, a to ani, předloží-li výkaz dobývaných nedoplatků opatřený doložkou vykonatelnosti od okresního politického úřadu.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, R I 1264/33.)

K návrhu německé evangelické obce v P. povolil soud prvního st. l. i c e exekuci k vydobytí dlužných příspěvků. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Jde o exekuci k vydobytí příspěvků pro německou evangelickou farní obec a je především (§§ 54 čís. 1, 55 ex. ř.) otázkou, zdali obec je oprávněna přímo sama o navrhovanou exekuci u soudu zakročiti. Podle § 10 cís. patentu ze dne 8. dubna 1861 čís. 41 ř. z., který byl čl. III uvoz. zák. k ex. ř. zachován v platnosti a na němž také církevním zřízením německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku vyhlášeným ve sbírce zákonů a nařízení z roku 1924 čís. 209 nebylo (§ 6) nic změněno, může se k vydobytí příspěvků stanovených evangelickou farní obcí pro její účely býti dovoláváno ochrany a přispění státních úřadů. Státním úřadem míněn tu, jak vychází z druhé věty § 10 uvedeného cís. patentu příslušný úřad politický. Z toho plyne, že německá evangelická farní obec (její představenstvo) může se o soudní pomoc, pokud se týče o soudní exekuci ucházeti jen prostřednictvím politického úřadu, nikoli bezprostředně sama, a rekursní soud, zamítnuv návrh na exekuci přímo farní obcí podaný, i když tak učinil z jiných důvodů, jimiž se netřeba zabývat, nepochybil (srovnej rozhodnutí ze dne 12. listopadu 1895 čís. 13394 sb. mín. čís. 113, čís. 11024 sb. n. s.). Na věci nic nemění, že předložený výkaz dobývaných nedoplatků je opatřen doložkou vykonatelnosti od okresního úřadu, ježto ona doložka oprávnění farní obce k bezprostřednímu zakročení u soudu o sobě neobsahuje a farní obec onou doložkou uvedeného oprávnění nenabyla.

Čís. 13182.

Vymáhající věřitel a věřitel, přistoupivší k dražebnímu řízení, má nárok na hotové zaplacení vymáhané pohledávky bez rozdílu, zda před dražbou učinil prohlášení ve příčině hotového zaplacení čili nic.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, R I 1299/33.)

Spořitelně v L. byla usnesením ze dne 17. června 1931 k vydobytí peněžitých pohledávek, zajištěných knihovně na nemovitosti vl. čís. 29, povolena vnucená dražba této nemovitosti přístupem k dražebnímu řízení, zahájenému již ve prospěch firmy B. Rozvrhuje nejvyšší podání za vydraženou nemovitost uvedl p r v ý s o u d v rozvrhovém usnesení, že jistiny pohledávek spořitelny v L. přejímá vydražitel započtením na nejvyšší podání za současného zproštění dosavadního dlužníka a uvedl v tomto směru v d ů v o d e c h: Spořitelna v L. neprohlásila ve lhůtě osmi dnů před dražebním rokem, že žádá hotové zaplacení svých pohledávek, pročež soud musil míti za to, že jest s převzetím dluhů vydražitelem srozuměna. K pozdější žádosti o hotové zaplacení při rozvrhovém roku nelze proto hleděti, poněvadž vydražitel nesouhlasí. R e k u r s n í s o u d přikázal spořitelně v L. jistiny k hotovému zaplacení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.